

kvartalsvis udleveres rationeringsmærker lydende på en fjerdedel af årsrationen. For bl. a. at undgå ulovlig handel med rationeringsmærker foreslår kommissionen, at rationeringsmærkerne gøres omsættelige, altså at de kan gøres til genstand for køb og salg.

Kommissionen fremhæver endvidere en anden fordel ved ordningen, nemlig den at afholdsmanden og den mådeholdne forbruger får en mulighed for at tjene penge på deres mådehold, medens omvendt storforbrugeren vil komme til at betale dyrt for sit store alkoholforbrug. Kommissionen er inde på at give KGH den opgave at være køber og sælger af rationeringsmærkerne, således at man får et overskueligt marked.

Der peges i betænkningen også på den mulighed, at rationeringsordningen udformes således, at man tilskynder til et større forbrug af de mildere alkoholiske drikkevarer på bekostning af den stærke spiritus f. eks. ved, at der kræves forholdsvis flere mærker til køb af stærkt spiritus end til køb af vin.

Endelig foreslår kommissionen, at der foretages en ændring af § 6 i landsrådsvedtægten om fremstilling, udskænkning og forhandling af spiritus m. v. Kommissionen foreslår, at udtrykket: „øl med 1½ vægtprocent alkohol eller derover“ bliver erstattet af „øl med 2½ vægtprocent alkohol eller derover“. Man opnår herved, at lys pilsner bliver undtaget fra landsrådsvedtægten bestemmelser, og kommissionen mener, at den frie adgang til at købe lys pilsner vil modvirke en eventuel forøgelse af hjemmebrygningen i Grønland.

Med hensyn til kontrollen med rationeringsordningen foreslår kommissionen, at denne bliver henlagt til KGH, således at KGH som hidtil skal være eneberettiget til at indføre alkohol til Grønland, og at de private handlende og beværtere kun kan få udleveret alkoholiske drikkevarer fra KGH mod aflevering af rationeringsmærker.

Dette var en gennemgang af ædruelighedskommissionens forslag. Jeg skal henlede opmærksomheden på, at der til landsrådet er fremkommet udtalelser, der har tilknytning til alkoholspørgsmålet (bilag 14 a, b, c, d). Disse er omdelt i forbindelse med kommissionens betænkning.

Landsrådet har hermed et væsentligt grundlag for en omfattende debat af spørgsmålet om, hvad der bør foretages for at imødegå alkoholproblemet.

Det, landsrådet nu skal tage stilling til, er, hvorvidt der skal gennemføres forbrugsbegrænsende foranstaltninger, og i givet fald under hvilken form de skal gennemføres.

Endvidere skal landsrådet tage stilling til ædruelighedskommissionens forslag om de eventuelle videre undersøgelser angående alkoholspørgsmålet med henblik på alkoholpolitikken på længere sigt.

Jeg ønsker udtrykkeligt over for landsrådets medlemmer at understrege, at de foreliggende vurderinger og forslag på ingen måde er bindende for landsrådet. Man kan ikke se bort fra, at den kommende debat vil resultere i forslag og beslutninger, som ikke er berørt i det foreliggende materiale.

Jeg skal bringe i forslag, at landsrådet efter at der har været ført en generel debat i det samlede landsråd, nedsætter et udvalg, som får til opgave at foretage en nøje gennemgang af betænkningen og derefter afgive en indstilling til landsrådet.“

Alibak Josefsen udtalte, at spiritusproblemet i Grønland nu var blevet så åbenbart for alle, at man havde måttet erkende nødvendigheden af snarlige foranstaltninger til dets løsning. Landsrådet havde derfor i 1966 besluttet, at der skulle nedsættes en kommission med dette formål for øje. Som et første resultat af dennes arbejde havde landsrådsmedlemmerne i juli måned modtaget en betænkning, mens de først efter ankomsten til Godthåb havde modtaget den såkaldte delbetænkning I med bilag, som landsrådet nu skulle tage stilling til. Det havde således ikke været muligt for medlemmerne at drøfte indholdet af denne betænkning med deres vælgere, og derfor ville han foreslå, at generaldebatten i landsrådet blev udskudt, for at de kunne kontakte vælgerne og høre deres mening i sagen.

Formanden erklærede, at vælgerne naturligvis ikke kunne kende indholdet af den foreliggende betænkning, eftersom den lige var afgivet, men på den anden side kunne ingen være i tvivl om, at der ville komme en sådan betænkning, ligesom alle måtte forvente, at landsrådet tog stilling til den i indeværende samling. Det var hans personlige opfattelse, at det ville være farligt for landsrådets omdømme, hvis man udsatte behandlingen af dette spørgsmål endnu en gang, men